

for at slaa ind paa en Sidevej, der i en Bue førte tilbage til Budderuplund. Her satte han straks i en kort Galop, og Inger fulgte ham med Øjnene.

»Han ser forresten ganske godt ud tilhest,« sagde hun.

»Han er jo ogsaa af gammel Soldaterslægt. Saa vidt jeg veed, vilde han selv have været Officer, dersom han ikke havde haft den kedelige Talefejl. Det er virkelig undertiden helt pinligt at høre ham.«

Inger sad tavs et Øjeblik og saa hen for sig.

»Ja, Stakkel! Forresten syntes jeg ikke, det var saa slemt idag.«

»Fik du saa de Kinesere?« spurgte Per.

Inger blev rød. Det havde hun glemt.

»Tænk, hvor ærgerligt! Jeg er sikker paa, jeg havde faaet baade et og to Par, bare jeg havde spurgt om det. Etatsraaden var saa overordenlig elskværdig.«

Og hun fortalte meget optaget om alt, hvad hun havde set, og priste den Orden og Renlighed, der havde raadet alle vegne.

»Ja,« sagde han ret haanligt, da hun sluttede.

»Saadan noget ser jo meget net ud. Og hvad er saa det hele? Etatsraadens Fader var Studepranger med en Ritmestertitel. Han selv og Sønnen har faaet nogen Politur; men hvad jeg for min Del kalder Dannelse, har de ikke noget af. Dertil kræves en Art af Livsindtryk, som ingen af dem er modtagelig for.«